

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2Cdo/280/2018                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 6111211394                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 31.07.2019                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Viera Petříková          |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2019:6111211394.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu BLUECUBE, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie 8/A, IČO: 44 079 583, zastúpeného JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom so sídlom v Bratislave, Dvořákovo nábrežie 8/A, proti žalovaným 1/ Stredoslovenskej vodárenskej spoločnosti, a.s., so sídlom v Banskej Bystrici, Partizánska cesta 5, IČO: 36 056 006, zastúpenému JUDr. Ing. Bernardom Pekárom, PhD., advokátom so sídlom v Banskej Bystrici, Kukučínova 24 a 2/ Stredoslovenskej vodárenskej prevádzkovej spoločnosti, a.s., so sídlom v Banskej Bystrici, Partizánska cesta 5, IČO: 36 644 030, zastúpenému KOVAL & spol., advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom v Banskej Bystrici, Komenského 3, o náhradu majetkovej ujmy, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 7 C 127/2013, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 26. apríla 2018 sp. zn. 15 Co 200/2016, takto

### rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalovaní majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Žalobca sa podanou žalobou domáhal náhrady majetkovej ujmy vzniknutej za obdobie od 1. mája 2004 do 12. mája 2010 spolu s úrokmi z omeškania vo výške 9 % ročne z dlžnej sumy odo dňa nasledujúceho po doručení žaloby žalovaným až do úplného zaplatenia. Žalobca sa podanou žalobou zároveň domáhal vydania medzitýmného rozsudku, v ktorom by súd určil, že nárok žalobcu proti žalovaným o náhradu majetkovej ujmy za obdobie od 1. mája 2004 do 12. mája 2010 s príslušenstvom je opodstatnený. Žalobu odôvodnil tým, že rozhodnutím bývalého Okresného národného výboru vo Zvolene, odboru poľnohospodárstva, lesného a vodného hospodárstva, sp. zn. OPLVH-vod. 2441/406/88-452 z 15. októbra 1988, rozhodnutím Obvodného úradu životného prostredia v Banskej Bystrici, oddelenia štátnej vodnej správy a ochrany ovzdušia, sp. zn.: ŽP 6061.2/190/95-Dš. z 8. marca 1996 a následnými alebo súvisiacimi rozhodnutiami príslušných vodohospodárskych orgánov podľa § 4 ods. 2 písm. a/ zákona SNR č. 138/1973 Zb. o štátnej správe vo vodnom hospodárstve v znení neskorších predpisov a § 4 zákona SNR č. 595/1990 Zb. o štátnej správe pre životné prostredie v súlade s § 19 zákona č. 138/1973 Zb. o vodách v znení zákona č. 238/1993 Z.z., § 14 zákona SNR č. 135/1974 Zb. a zákona č. 71/1967

Zb. o správnom konaní boli vo vodoprávnom konaní určené a vymedzené pásma hygienickej ochrany vodných zdrojov na ochranu výdatnosti, akosti a zdravotnej nezávadnosti vodných zdrojov Podzámčok - Dobrá Niva, Horedolinie, Podžiar, Vladárka a stanovené záväzné podmienky pre spôsob hospodárskeho využitia vymedzených pásiem hygienickej ochrany. Uviedol, že týmito rozhodnutiami došlo k obmedzeniu hospodárenia na pozemkoch nájomcami a vlastníkami, z ktorých v uvedenom období boli Poľnohospodárske družstvo Dobrá Niva (ďalej ako „Družstvo 1“), družstvo PD Dobrá Niva, a.s. (ďalej ako „Družstvo 2“) a poľnohospodárska spoločnosť AGRO - PONIKY, s.r.o. (ďalej ako „Družstvo 3“). Družstvo 1 bolo vlastníkom pohľadávky spolu s príslušenstvom, ktorá vznikla z titulu nároku na úhradu majetkovej ujmy za obdobie od 1. mája 2004 do 27. augusta 2004 z dôvodu obmedzenia hospodárenia na pozemkoch užívaných Družstvom 1 v ochranných pásmach vodárenských zdrojov, Družstvo 2 bolo vlastníkom pohľadávky spolu s príslušenstvom, ktorá vznikla z titulu nároku na úhradu majetkovej ujmy za obdobie od 1. septembra 2006 do 12. mája 2010 z dôvodu obmedzenia hospodárenia na Družstvom 2 užívaných pozemkoch v ochranných pásmach vodárenských zdrojov a Družstvo 3 bolo vlastníkom pohľadávky spolu s príslušenstvom, ktorá vznikla z titulu nároku na úhradu majetkovej ujmy od 1. mája 2004 do 12. mája 2010 z dôvodu obmedzenia hospodárenia na Družstvom 3 užívaných pozemkoch v ochranných pásmach vodárenských zdrojov a všetky tri družstvá v zmysle starého vodného zákona a nového vodného zákona. Družstvá 1 až 3 postúpili tieto pohľadávky na žalobcu, čím sa žalobca stal vlastníkom týchto pohľadávok.

2. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) medzitýmnym rozsudkom z 23. februára 2016 č. k. 7 C 127/2013-1365 určil, že nárok žalobcu ako vlastníka, resp. spoluvlastníka pozemkov o náhradu majetkovej ujmy je daný. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáha náhrady majetkovej ujmy podľa § 32 ods. 6 zákona č. 364/2004 o vodách a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 364/2004 Z.z.“) za obdobie od 1. mája 2004 do 27. augusta 2006 ako právny nástupca Družstva 1, za obdobie od 1. septembra 2006 do 12. mája 2010 ako právny nástupca Družstva 2 a za obdobie od 1. mája 2004 do 12. mája 2010 ako právny nástupca Družstva 3 za obmedzenie hospodárenia na pozemkoch v dôsledku vyhlásenia ochranných pásiem vodárenských zdrojov, a to jednak ako nájomca a jednak ako spoluvlastník. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že právní predchodcovia žalobcu boli do 6. novembra 2008 len nájomcami pozemkov a od 6. novembra 2008 bolo iba Družstvo 3 spoluvlastníkom pozemkov nachádzajúcich sa v kat. území J. B., zapísaných na LV č. XXXX ako parc. reg. E, parcelné číslo 887/1 o výmere 5916 m<sup>2</sup> orná pôda v podiele 1/2, na LV č. XXXX ako parc. reg. E, parcelné číslo 3289 o výmere 8046 m<sup>2</sup> orná pôda v 1/4 a na LV č. XXXX ako parc. reg. E, parcelné číslo 3889 o výmere 2344 m<sup>2</sup> orná pôda a parcely č. 3906 o výmere 1581 m<sup>2</sup> orná pôda v 1/8. Súd prvej inštancie poznamenal, že sporným zostalo v konaní to, či náhrada majetkovej ujmy v zmysle § 32 ods. 6 zákona č. 364/2004 Z.z. v znení účinnom do 14. januára 2015, ale aj v znení účinnom po 15. januári 2015 prislúcha okrem vlastníka aj nájomcovi. Dospel k záveru, že nárok na náhradu majetkovej ujmy patrí výlučne len vlastníkovi a nie, ako je to v zmysle legislatívnej skratky použitej v § 30 ods. 2 zákona č. 364/2004 Z.z. účinného do 14. januára 2015, aj nájomcovi. Konštatoval, že náhrada majetkovej ujmy patriacej vlastníkovi bola upravená v § 28 ods. 6 zákona č. 184/2002 Z.z. o vodách účinného do 30. júna 2004 a od 1. júla 2004 bola upravená v § 32 ods. 6 zákona č. 364/2004 Z.z., ktorým bol zákon č. 184/2002 Z.z. o vodách zrušený a zákon č. 364/2004 Z.z. bol s účinnosťou od 15. januára 2015 zmenený zákonom č. 409/2014 Z.z., a tak podľa názoru súdu prvej inštancie súčasné znenie zákona č. 364/2004 Z.z. potvrdzuje to, že náhrada majetkovej ujmy za obmedzenie užívania pozemkov v ochranných pásmach vodárenských zdrojov patrila aj za účinnosti zákona č. 364/2004 Z.z. v znení do 14. januára 2015 iba vlastníkovi pozemkov a nie aj nájomcovi. Poukázal na to, že v dôvodovej správe k zákonu č. 409/2014 Z.z. je pri bode 45 týkajúcom sa zmeny a doplnenia ustanovenia § 30 ods. 2 zákona č. 364/2004 Z.z. uvedené, že „Zmena a doplnenie tohto ustanovenia vyplynula z aplikačnej praxe. Výpúšťa sa legislatívna skratka, čo umožňuje, aby orgán štátnej vodnej správy uložil vlastníkovi, správcovi alebo nájomcovi poľnohospodárskych pozemkov alebo lesných pozemkov vykonať opatrenia v rámci všeobecných povinností na uchovanie a ochranu stavu povrchových vôd alebo podzemných vôd.“ Súd prvej inštancie tak nepovažoval za správne tvrdenia žalobcu, že v danom prípade je aktívne legitimovaný na uplatnenie nároku na náhradu majetkovej ujmy v zmysle § 30 ods. 2 zákona č. 364/2004 Z.z. aj ako nájomca, pretože toto ustanovenie patrí k ustanoveniam zákona č. 364/2004 Z.z. upravujúcim všeobecné povinnosti na ochranu vodných

pomerov a vodárenských zdrojov, pričom k týmto všeobecným povinnostiam sú povinní nielen vlastníci poľnohospodárskych a lesných pozemkov, ale aj správcovia a nájomcovia poľnohospodárskych a lesných pozemkov. Z týchto všeobecných povinností nemožno bez právnej úpravy odvodiť právo žalobcu ako nájomcu na náhradu majetkovej ujmy, ktorá mu pri užívaní poľnohospodárskych pozemkov patriacich do ochranného pásma vodárenského zdroja môže vzniknúť. Súd prvej inštancie poznamenal, že zákon č. 364/2004 Z.z. ako špeciálny zákon žalobcovi právo na náhradu majetkovej ujmy nepriznáva. V tejto súvislosti poukázal aj na čl. 20 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“), ktorý umožňuje nútené obmedzenie vlastníckeho práva v nevyhnutnej miere vo verejnom záujme na základe zákona a za primeranú náhradu. Z tohto článku Ústavy vychádza aj zákon č. 364/2004 Z.z., ktorý vlastníčkovi pozemku priznáva právo na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníctva. Uzavrel, že nájomnému vzťahu Ústava a ani zákon takúto ochranu neposkytuje. Mal tak za to, že zákon č. 364/2004 Z.z. v žiadnom zo svojich ustanovení nepriznáva nájomcovi právo na finančnú náhradu za obmedzenie užívania pozemkov v ochranných pásmach a aktívna vecná legitímácia žalobcu na uplatnenie nároku, ktorý je predmetom konania tak zo zákona č. 364/2004 Z.z. nevyplyva. Nestotožnil sa tak ani s argumentáciou žalobcu o použití legislatívnej skratky uvedenej v § 30 ods. 2 zákona č. 364/2004 Z.z., pretože takto použitá skratka v tomto ustanovení sa vzťahuje len k povinnostiam, aby mohol zákonodarcia dosiahnuť vynútenie plnenia povinností aj od správcov či nájomcov. Súd prvej inštancie preto v danom prípade medzitýmny rozsudkom určil len, že nárok žalobcu je daný ako vlastníka, resp. spoluvlastníka pozemkov o náhradu majetkovej ujmy, nakoľko žalobca sa stal spoluvlastníkom len parciel nachádzajúcich sa v kat. území J. B. a to parcely reg. E 887/1 zapísanej na LV č. XXXX v podiele 1/2, parcely reg. E 3289 zapísanej na LV č. XX/XX v 1/4, parcely reg. E 3899 a parcely reg. E 3906 zapísanej na LV č. XXXX v podiele 1/8 a teda nárok žalobcu na náhradu majetkovej ujmy prichádza do úvahy len na základe tohto spoluvlastníckeho vzťahu.

3. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného 1/ rozsudkom z 26. apríla 2018 sp. zn. 15 Co 200/2016 medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil s právnymi závermi súdu prvej inštancie ohľadne záveru, že nárok žalobcu ako vlastníka, resp. spoluvlastníka pozemkov, o náhradu majetkovej ujmy je daný. Na zdôraznenie správnosti napadnutého medzitýmneho rozsudku uviedol, že súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že nárok na náhradu majetkovej ujmy v primeranom a preukázateľnom rozsahu za obmedzenie užívania pozemkov v ochranných pásmach vodárenských zdrojov podľa § 32 ods. 6 zákona č. 364/2004 Z.z. aj v znení účinnom do 14. januára 2015 a aj v platnom a účinnom znení patrí vlastníčkovi, resp. spoluvlastníkovi pozemkov, nie aj nájomcovi pozemkov. Zopakoval, že Ústava v článku 20 ods. 4 umožňuje nútené obmedzenie vlastníckeho práva v nevyhnutnej miere vo verejnom záujme na základe zákona a za primeranú náhradu a z tohto článku Ústavy vychádza aj zákon č. 364/2004 Z.z., ktorý vlastníčkovi pozemku priznáva právo na primeranú náhradu za nútené obmedzenie vlastníctva. Nájomnému vzťahu Ústava ani zákon takúto ochranu neposkytuje. Odvolací súd v tejto súvislosti konštatoval, že obdobným spôsobom rieši obmedzenia v záujme ochrany prírody a krajiny zákon č. 543/2002 Z.z. o ochrane prírody a krajiny, ktorý v § 2 ods. 1 ustanovuje, že sa ochrana prírody a krajiny realizuje najmä obmedzovaním a usmerňovaním zásahov do prírody a krajiny, podporou a spoluprácou s vlastníkmi a užívateľmi pozemkov, ako aj spoluprácou s orgánmi verejnej správy, ale v prípade, ak dôjde v dôsledku obmedzení a opatrení vyplývajúcich zo zákazov a iných podmienok ochrany prírody a krajiny ustanovených týmto zákonom alebo na jeho základe k obmedzeniu bežného obhospodarovania, len vlastníčkovi patrí za podmienok ustanovených týmto zákonom náhrada vo forme, aká vyplýva z § 61. Finančnú náhradu môže podľa § 61e ods. 4 písm. a/ zákona o ochrane prírody a krajiny uplatniť len vlastníka a nájomca iba v prípade, ak vlastníka pozemok sám neobhospodaruje a takéto oprávnenie pre nájomcu vyplýva z nájomnej zmluvy. Odvolací súd preto uviedol, že zákon č. 364/2004 Z.z. v žiadnom zo svojich ustanovení nepriznáva nájomcovi právo na finančnú náhradu za obmedzenie užívania pozemkov v ochranných pásmach. Uzavrel, že ak teda súd prvej inštancie medzitýmny rozsudkom vyslovil, že nárok žalobcu ako vlastníka, resp. spoluvlastníka pozemkov o náhradu majetkovej ujmy je daný, jeho právne závery sú správne, pretože žalobca je vo vzťahu k týmto pozemkom nositeľom hmotného oprávnenia vyplývajúceho z § 32 ods. 6 zákona č. 364/2004 Z.z. Na základe uvedeného odvolací súd medzitýmny rozsudok súdu prvej inštancie v zmysle § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) ako vecne správny potvrdil.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť

ktorého odôvodnil s poukazom na § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Namietal, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu prezentovanej najmä v uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Cdo 212/2015. Za nesprávny považoval názor odvolacieho súdu, že nárok na náhradu majetkovej ujmy v primeranom a preukázateľnom rozsahu za obmedzenie užívania pozemkov v ochranných pásmach vodárenských zdrojov podľa § 32 ods. 6 zákona č. 364/2004 Z.z. v príslušnom znení patril výlučne len vlastníkom, resp. spoluvlastníkom pozemkov, avšak už nie nájomcom pozemkov, a to aj v znení účinnom do 14. januára 2015. Poznamenal, že nesprávnosť tohto názoru spočíva na okolnosti, že odvolací súd relevantným spôsobom nezobral do úvahy skutočnosť založenú na existencii „legislatívnej skratky“, zakotvanej tak v starom zákone č. 184/2002 Z.z. o vodách a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinnom do 30. júna 2004, ako aj v novom zákone o vodách č. 364/2004 Z.z. v znení účinnom do 14. januára 2015. Poukázal na znenie § 26 ods. 2 zákona č. 184/2002 Z.z. a § 30 ods. 2 zákona č. 364/2004 Z.z., v ktorých bola konštituovaná legislatívna skratka, v zmysle ktorej sa za vlastníka považoval nielen vlastník, ale aj správca alebo nájomca. Uviedol, že aj v zmysle Legislatívnych pravidiel tvorby zákonov schválených uznesením Národnej rady Slovenskej republiky č. 519 musí byť legislatívna skratka výstižná a treba ju dôsledne používať v celom ďalšom texte zákona. Existenciu legislatívnej skratky a jej následnú relevantnú aplikáciu na § 32 ods. 6 zákona č. 364/2004 Z.z. podporuje podľa názoru dovolateľa inter alia aj ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu prezentovaná aj rozhodnutím sp. zn. 3 Cdo 212/2015, nakoľko v tomto rozhodnutí sám najvyšší súd vo vzťahu k ustanoveniu § 32 ods. 6 zákona č. 364/2004 Z.z. automaticky aplikoval n a predmetné ustanovenie existujúcu legislatívnu skratku zakotvenú v § 30 ods. 2 zákona č. 364/2004 Z.z. Dovolateľ tak uzavrel, že nárok na majetkovú ujmu odvodzovaný z § 32 ods. 6 zákona č. 364/2004 Z.z. v znení účinnom do 14. januára 2015 prináležal nielen vlastníkovi, ale aj nájomcovi. S poukazom na uvedené navrhol, aby najvyšší súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

5. Žalovaný 1 / v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že žalobca nesprávne vymedzil dovolací dôvod, nakoľko otázka aktívnej vecnej legitímácie nájomcu vo vzťahu k majetkovej ujme v zmysle zákona č. 364/2004 Z.z. nebola doteraz v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená, čo vzhľadom na žalobcom uplatnený dovolací dôvod odôvodňuje zamietnutie dovolania.

6. Žalovaný 2/ v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalobcu uviedol, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu považuje za vecne správne. Poznamenal, že rozhodnutie dovolacieho súdu, na ktoré poukázal dovolateľ nerieši právnu otázku, či nárok na náhradu majetkovej ujmy v primeranom a preukázateľnom rozsahu za obmedzenie užívania pozemkov v ochranných pásmach vodárenských zdrojov podľa § 32 ods. 6 zákona č. 364/2004 Z.z. v znení účinnom do 14. januára 2015 patrí alebo nepatrí nájomcovi, nerieši, nakoľko sa touto otázkou dovolací súd v tomto rozhodnutí nezaoberal. Na základe uvedeného preto navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu zamietol a žalovanému 2/ priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

7. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), preskúmal vec bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) a dospel k záveru, že dovolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

9. V danom prípade dovolateľ odvodzuje prípustnosť a dôvodnosť svojho dovolania z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

10. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej

otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Najvyšší súd k tomu v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 6/2017 (podobne tiež napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 3 Cdo 235/2016, 4 Cdo 95/2017, 6 Cdo 123/2017 a 7 Cdo 140/2017) uviedol, že „v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením konkrétneho stanoviska, judikátu alebo rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená“.

11. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť len otázka právna (nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

12. V zmysle judikátu R 71/2018 patria do pojmu „ustálená rozhodovacia prax dovolacieho súdu“ (§ 421 ods. 1 CSP) predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Súčasťou ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu je tiež prax vyjadrená opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali. Do ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v zmysle § 421 ods. 1 CSP treba zahrnúť aj naďalej použiteľné, legislatívnymi zmenami a neskoršou judikatúrou neprekonané civilné rozhodnutia a stanoviská publikované v Zbierkach súdnych rozhodnutí a stanovísk vydávaných Najvyššími súdmi ČSSR a ČSFR, ďalej v Bulletin Najvyššieho súdu ČSR a vo Výbere rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu SSR a napokon aj rozhodnutia, stanoviská a správy o rozhodovaní súdov, ktoré boli uverejnené v Zborníkoch najvyšších súdov č. I., II. a IV. vydaných SEVT Praha v rokoch 1974, 1980 a 1986.

13. V danom prípade dovolateľ namietal, že odvolací súd sa v otázke, že nárok na náhradu majetkovej ujmy v primeranom a preukázateľnom rozsahu z a obmedzenie užívania pozemkov v ochranných pásmach vodárenských zdrojov podľa § 32 ods. 6 zákona č. 364/2004 Z.z. patrí výlučne iba vlastníkovi, resp. spoluvlastníkovi pozemku a nie nájomcovi pozemku, odklonil od záveru dovolacieho súdu vyjadreného v rozhodnutí sp. zn. 3 Cdo 212/2015.

14. Dovolací súd v danom prípade v prvom rade konštatuje, že rozhodnutie dovolacieho súdu nezáviselo o d vyriešenia právnej otázky, ktorú v dovolaní nastolil dovolateľ. V prejednávanom prípade bolo predmetom odvolania, ktoré podal žalovaný 1/ a nie dovolateľ, vyriešenie otázky, či súd prvej inštancie medzitýmnym rozsudkom správne rozhodol, že nárok žalobcu ako vlastníka, resp. spoluvlastníka pozemkov o náhradu majetkovej ujmy je daný. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí rozhodol, že nárok na náhradu majetkovej ujmy v primeranom a preukázateľnom rozsahu za obmedzenie užívania pozemkov v ochranných pásmach vodárenských zdrojov v zmysle § 32 ods. 6 zákona č. 364/2004 Z.z. aj v znení účinnom do 14. januára 2015 a aj v platnom a účinnom znení patrí vlastníkovi, resp. spoluvlastníkovi pozemkov. Otázku aktívnej vecnej legitímácie nájomcu vo vzťahu k majetkovej ujme v zmysle zákona č. 364/2004 Z.z., však odvolací súd neriešil, nakoľko nebola v prejednávanom prípade spornou a ani podstatnou pre rozhodnutie o odvolaní žalovaného 1/. Dovolací súd konštatuje, že rozhodnutie dovolacieho súdu v danom prípade záviselo od vyriešenia otázky, či nárok žalobcu na náhradu majetkovej ujmy za obmedzenie užívania pozemkov v ochranných pásmach ako vlastníka, resp. spoluvlastníka je daný. V odôvodnení síce skonštatoval, že náhrada majetkovej ujmy nepatrí nájomcovi pozemkov, ale od vyriešenia tejto otázky nezáviselo rozhodnutie dovolacieho súdu v danej veci.

15. Dovolací súd však v súlade s dovolateľom uplatneným dovolacím dôvodom pre úplnosť uvádza, že rozhodnutie dovolacieho súdu sp. zn. 3 Cdo 212/2015, na ktoré žalobca poukazuje s tvrdením, že odvolací súd sa od neho odklonil, sa netýkalo otázky používania legislatívnej skratky, ani otázky, či nárok na náhradu majetkovej ujmy v zmysle § 32 ods. 6 zákona č. 364/2004 Z.z. v znení účinnom do 14. januára 2015 patrí aj nájomcovi a nielen vlastníkovi, resp. spoluvlastníkovi pozemkov. Najvyšší súd s a v danom prípade zaoberal otázkami, či v prejednávanom prípade obmedzenie hospodárenia ustanovenie § 32 ods. 6 zákona č. 364/2004 Z.z. konkrétne neurčuje, či obmedzenia pri hospodárení na

pôde určenej na poľnohospodársku produkciu musia vychádzať z individuálneho správneho aktu, ktorým bolo určené ochranné pásmo a z toho vyplývajúce obmedzenia pre konkrétny subjekt, či náhrada majetkovej ujmy patrí len za preukázané obmedzenie užívania pozemkov v ochranných pásmach vodárenských zdrojov a či pre priznanie náhrady majetkovej ujmy nepostačuje, ak je povinnosť uložená iba všeobecne pre všetky subjekty, ktoré môžu stav povrchových vôd a podzemných vôd a vodných pomerov ovplyvniť.

16. Pokiaľ teda žalobca tvrdí, že právny záver odvolacieho súdu v preskúmvanej veci, predstavuje odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, robí tak neopodstatnene. Sama polemika s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

17. Z týchto dôvodov dospel najvyšší súd k záveru, že dovolanie v danej veci smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP.

18. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

19. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.